

València, al parany de Rato

Rodrigo Rato disposa de via lliure per a aconseguir el control total de Bankia. Desacreditat José Luis Olivas per la gestió al capdavant del Banc de València, l'ex-ministre del PP ha picat l'ullet a l'administració valenciana tot oferint-li de resoldre els problemes del València CF. I, entre episodi i episodi, el País Valencià es queda sense sistema financer propi.

El dia 2 de març d'enguany, al Palau de les Arts Reina Sofia tot eren flors i violes. S'acabava de presentar en societat la marca comercial amb què a partir d'aquell moment operaria l'entitat resultant de la fusió de Caja Madrid, Bancaixa, Caja Segovia, Caja Ávila, Caja Insular de Canarias, Caixa Laietana i Caja Rioja. Havia nascut Bankia, "el banc del futur", segons que va afirmar Rodrigo Rato, la persona que havia d'exercir de president del nou grup a partir d'aleshores. Entre felicitació i felicitació, els assistents a l'acte –no pas més de dos centenars de persones, entre representants de les caixes i periodistes– foren obsequiats amb una llibreta de mida quartilla. Sobre el fons de color llima, en lletres blanques, es podia llegir, en espanyol, "Una història perquè l'escrigues tu".

Han passat vuit mesos des d'aquella presentació i de moment les línies més gruixudes del quadernet s'escriuen des de Madrid. Exerceix d'escriba Rodrigo Rato mateix, que en aquest curt termini ha estat capaç d'ordir tots els vímets per a convertir-se en president plenipotentari del principal grup financer de l'estat espanyol. L'ex-ministre d'Economia ha aconseguit l'encimbellament a costa de diluir la quota de poder que corresponia a Bancaixa, que havia aportat el 38% dels actius de l'entitat resultant. Per aquesta aportació, a València li va correspondre la seu social i una vice-presidència de Bankia. En vuit mesos n'hi ha hagut prou per a po-

sar en evidència que aquelles dues concessions van ser només un gest destinat a contentar momentàniament els socis de l'est. En aquest temps, la cultura financera que s'ha acabat imposant a Bankia és la de Caja Madrid (el fet que alguns directius i quadres mitjans de Bancaixa destinats a Madrid hagen fet el viatge d'anada i tornada n'és un símptoma). És a la capital espanyola, i només allí, on es prenen totes les decisions. La *fusió freda* ha resultat ser una dissolució a foc ràpid.

Ànsies a la Castellana. En aquest ordre de coses, el Banc de València s'ha convertit en una víctima propiciatòria per a les finalitats últimes de Rato. Des del juny del 2010, quan Olivas i Rato van acordar d'unir els destins de les caixes que representaven, el Banc de València va quedar sota el paraigua del Banco Financiero y de Ahorro (el BFA, matriu de Bankia), si bé l'entitat centenària va mantenir autonomia de gestió. La intenció no declarada de Madrid era, però, de vendre's en un termini mitjà la seua participació al banc, que aplega un 38% de les accions. Aquest percentatge correspon a l'aportació de Bancaixa que, fins la fusió i de feia 27 anys, havia estat accionista majoritari. El propòsit de venda de Madrid no era, però, tan senzill d'assolir. En primer lloc, perquè bona part dels esforços dels gestors del nou grup se centraven a preparar l'eixida a borsa de Bankia. En segon lloc, perquè la falta de liqui-

ditat en el mercat, l'esclat de la CAM i els dubtes sobre la solvència de Banc de València no contribuïen a fer llaminar aquest mos.

Així doncs, el Banc de València havia quedat en una interinitat societària. Mentrestant, els seus balanços anaven devaluant-se a causa de la sobreexposició al sector immobiliari. Al tancament del 2010, el banc tenia en cartera crèdits per valor de 3.107 milions d'euros als sectors de promoció immobiliària i la construcció. El 65,85% dels euros que tenia prestats eren concentrats en el totxo, quan la mitjana estatal és del 58,2%. Les xifres projectaven no pas poques ombres sobre la responsabilitat i la gestió de Domingo Parra, que n'era conseller delegat des de l'any 1994, i sobre el president, José Luis Olivas.

Feia poques setmanes que tots dos, de fet, s'havien desvinculat del Banc de València. El primer, per motius de salut. El segon, segons que ell mateix va esgrimir, perquè considerava que el càrrec a València era incompatible amb la vice-presidència de Bankia. La renúncia va caure com un poal d'aigua freda entre els membres del consell d'administració –cognoms històrics de les finances valencianes–, però també a Madrid. A la Castellana, la maniobra d'Olivas va ser percebuda com un intent de desvincular-se d'una entitat que ell mateix no havia reeixit a redreçar i que, a més, afeixugava els resultats i la imatge de Bankia. Més encara quan a principi de la setmana passada es va fer públic que el Banc de València és inspeccionat pel Banc d'Espanya i requereix entre 600 i 800 milions d'euros –si bé són xifres estimatives– per a recapitalitzar-se i complir els criteris de solvència.

La troballa del forat comptable i la seua exposició als mitjans de comunicació, però, no li ha anat tan malament, a Rodrigo Rato. La falta de diligència d'Olivas en la gestió del Banc de València l'ha posat en evidència davant l'opinió pública, circumstància que ha aprofitat l'ex-director gerent de l'FMI per a posar-lo contra les cordes i fins

i tot suggerir que plegara. Segons *Las Provincias*, Rato ha arribat a afirmar: “Olivas se n’ha d’anar.” L’episodi no pot resultar a Rato i al seu cercle d’influència més propici per a acabar de laminar la minsa influència valenciana a Bankia. L’eixida d’Olivas deixaria en l’aire una vice-presidència amb poders executius que té el control sobre les empreses participades i que, per tant, té rellevància per les remuneracions que s’obtenen pel fet de pertànyer als consells.

La ‘fusió freda’ ha resultat ser una dissolució a foc ràpid per a Bancaixa

La pilota entra en joc. En aquest context d’intrigues financeres i influències territorials, no sembla gens casual que just la setmana passada transcendira a la premsa que Bankia negocia el desblocatge de l’enrevessada situació urbanístico-financera del València CF. El club deu 250 milions d’euros a Bancaixa (ara Bankia) i té paralitzades des del 2009 les obres del nou estadi perquè no ha pogut vendre els terrenys del Mestalla. Segons que s’ha sabut ara, el València CF, Bankia, la Generalitat i un grup d’inversors locals es reuneixen de fa unes quantes setmanes amb l’objectiu de desbloquejar la situació. El president de la Generalitat ha reconegut el paper actiu del banc de Rodrigo Rato. “Fem [en referència a l’ajuntament i al govern valencià] gestions perquè aquesta infraestructura important es pugui acabar com més aviat millor, gràcies a Bankia i potser a una altra empresa”, va reconèixer Alberto Fabra. La represa de les obres del nou coliseu futbolístic seria una molt bona notícia per al València CF, però també per a l’Ajuntament i la Generalitat, que s’han trobat atrapats per acció o omissió en l’embull urbanístic dels anteriors gestors del club. Sense un inversor internacional, Rato apareix com l’única taula de salvació on pot agafar-se la Generalitat per a resoldre aquest problema. Aquesta cir-

José Luis Olivas i Rodrigo Rato, el dia de la presentació oficial de Bankia al Palau de les Arts de València.

cumstància és alhora una bona manera de guanyar-se complicitats polítiques i territorials davant una hipotètica eixida d’Olivas de Bankia o de la venda del Banc de València. Al cap i a la fi, no cal

sinó una mà per a escriure la història de Bankia i aquesta mà és la de Rodrigo Rato.

Violeta Tena

Primera parada: FROB

El futur del Banc de València és en l’aire. L’entitat, que va ser fundada l’any 1900 per Carlos Tartiere i que des de l’any 1994 era controlada per Bancaixa, travessa un dels moments més complicats de la seua història, arran d’una inspecció del Banc d’Espanya que detectà un dèficit de provisions calcular entre 600 i 800 milions d’euros. Les alternatives per a recapitalitzar requereixen una ampliació de capital en què necessàriament caldria recórrer al Fons de Reestructuració Ordenada Bancària, que hi hauria d’aportar uns 500 milions d’euros. Hom calcula que el Banco Financiero y de Ahorro (matriu de Bankia), hi hauria d’injectar uns 300 milions d’euros, una xifra equivalent a la participació del 38% que té sobre l’entitat del carrer del Pintor Sorolla, si bé no té cap obligació legal de fer aquesta aportació. Els socis històrics minoritaris del banc –cognoms com ara els Segarra, Boluda, Noguera, Aznar, ...–, molt molestos per haver quedat al marge de les negociacions entre Bancaixa i Caja Madrid, ja han anunciat que no acudirán a l’ampliació de capital, la qual cosa implicarà diluir la seua posició dins l’accionariat del banc, on ara retenen un 25% del total de les accions.

A partir d’aquí, el futur del banc és una incògnita, segons que reconeixen des del consell d’administració. Ni l’estat –a través del FROB– ni el BFA no tenen interès a mantenir la seua participació en el banc a mitjà i llarg termini, de manera que les accions hauran de ser venudes al mercat al millor postor. L’operació significarà, després de la fallida de la CAM i la dissolució de Bancaixa, la definitiva desaparició del sistema financer valencià.